

La meva comprensió de la Doctrina Bíblica de l'Elecció

per Daniel B. Wallace.

‘Estic molt content que Déu m'hagi escollit abans de la fundació del món, perquè mai m'hagués escollit després que vaig néixer!’ Charles Haddon Spurgeon.

La següent és una discussió breu del que jo comprenc que significa la doctrina bíblica de l'elecció.

(1) Elecció no significa que Déu merament va saber qui hauria de creure i sobre aquesta base els va triar. D. L. Moody ensenyà que l'elecció significa el següent: "Déu em va escollir per a ell, però el diable em va escollir per a ell. La meva elecció és la que trenca la igualtat".

Això realment no seria escollir o "triar". Déu no ens estaria escollint; en canvi, nosaltres estariem escollint-lo a Ell i Ell simplement sabria això. (Més encara, el diable, una criatura, estaria situat en un plànol igual al de Déu). El testimoniatge consistent de l'Esriptura és que Déu és qui escull, no nosaltres. Cf. Romans 9:6-21; Efesis 1:4; 1 Tessalonicencs 1:4

(2) L'elecció no extingeix la responsabilitat humana. Cada persona és responsable davant Déu Totpoderós respecte al que faran amb El seu Fill. "Hi ha gent salva aquí avui, qui, a pesar de ser triats, segueixen perduts i no seran salvats fins que creguin". Cf Efesis 2:3

(3) L'elecció és necessària degut al fet que som pecadores totalment depravats (a) . En altres paraules, no escolliríem a Déu llevat que Ell primer ens esculli a nosaltres.

Els incrèduls són presentats com incapaços de fer o pensar res que els pugui moure encara que sigui un pas més prop de Déu. No hi ha res que puguin fer o dir que pogués complaure a Déu. Cf. Romans 3:10-23; Efesis 4:17-19. De fet, els incrèduls estan espiritualment morts fins que l'Esperit de Déu els crida; és a dir, no poden respondre a res fora de l'àmbit del pecat (Efesis 2:13). Tal com Llàtzer estava mort fins que Jesús el va cridar, també els incrèduls estan morts fins que l'Esperit de Déu els crida. I just com Llàtzer no podia gloriar-se : "Jesús no podria haver-ho fet sense mi!", tampoc nosaltres podem fer-ho. Els morts no tenen molt amb què negociar. És important notar que Efesis 2:8-9 està en el context de Déu aixecant-nos d'entre els morts espirituals.

(4) El procés d'elecció, com s'opera en les nostres pròpies vides, no viola la nostra voluntat. Això és, la doctrina de la "gràcia irresistible" no significa "coerció divina", com si Déu ens forcés a sotmetre'ns a fer la seva voluntat. En canvi, és una persuasió convincent. El diable ha encegat els ulls del món (2 Cor. 4:4) i una vegada que els nostres ulls han estat il·luminats per l'Esperit de Déu, veiem clarament el que Déu ha fet per nosaltres. Més encara, si la gràcia fos resistible, significaria que la persona que pot resistir la voluntat de Déu és un individu fort i poderós, i aquells que no poden (i per tant, aquells que resulten salvats) són febles. Aquesta no és la imatge bíblica.

(5) Els mitjans de l'elecció són sempre a través de l'agència humana. Això és, Déu usa a altres creients per a comunicar l'Evangeli als perduts. Cf. Romans 10:14-17. Per tant, no

La meva comprensió de la Doctrina Bíblica de l'Elecció

per Daniel B. Wallace.

podem excusar-nos a nosaltres mateixos de compartir l'Evangelí dient: "Si ell és escollit, Déu el salvarà de qualsevol manera. Ell no em necessita per a fer el treball". És cert que Déu no necessita a cap de nosaltres per a fer la seva voluntat, però és igualment cert que Déu usa a aquells que estan disposats a obeir-lo. En conseqüència, la doctrina de l'elecció ens deu motivar a compartir l'Evangelí no per temor, sinó perquè volem ser usats per Déu per a fer la seva voluntat.

(6) L'elecció no contradiu cap dels atributs de Déu i, de fet, és una manifestació directa del seu amor (Ef. 1:4-5). (Vegi el punt 10 on s'amplia aquest punt).

(7) L'elecció no és només per a salvació, sinó per a santificació i gloriificació. Cf. Ef. 1:4-5; Rom. 8:28-30. En altres paraules, aquells a qui Déu ha escollit, són escollits no només per a ser salvats, sinó també per a ser santificats.

(8) L'assumpte de si Déu és just o no al triar a uns i no a uns altres, minimitza quant tan gran és la nostra salvació i què tant ens ha envaït el pecat. Si Déu obrés en justícia, tots aniríem a l'infern. Si salva a una persona, és infinitament misericordiós.

(9) En la pràctica, es presenten tres preguntes bàsiques quan es discuteix l'elecció:

- És Déu just?
- No ens converteix això en robots?
- Per què deuríem evangelitzar?

Totes aquestes tres preguntes tenen resposta a Romans 9-11, el gran passatge a la Bíblia que tracta l'assumpte d'aquesta doctrina. Romans 9 respon la pregunta de la nostra elecció, Romans 10 respon la pregunta de la necessitat d'evangelitzar, i Romans 11 respon la pregunta sobre la justícia de Déu. S'ha de notar, igualment, que la teologia de Pau aquí no és buida; ell comença (vv 1-3) per gairebé desitjar poder anar a l'infern si això implicés que almenys un dels seus germans jueus arribés a ser estalvi!

(10) Moltes persones volen trobar un equilibri entre la sobirania de Déu i el lliure albir humà. Sempre és bo buscar l'equilibri, però aquest no és el lloc. Enlloc llegim en la Bíblia que Déu no sigui sobirà sobre les nostres voluntats. A més, tenim testimoniatge explícit suficient a Romans 9 en cas contrari. Igualment, existeix un desequilibri inherent entre la voluntat d'una criatura i la voluntat del Creador. Quin dret tenim per a proclamar que aquestes dues són iguals?

L'equilibri real ve entre dos grans categories dels atributs de Déu. Déu té atributs morals (bondat, amor, misericòrdia, justícia, etc.) i atributs naturals (és infinit, etern, omniscient, omnipresent, etc.). En resum, l'equilibri és entre la seva sobirania i la seva bondat. Si Déu tingués solament atributs naturals, bé podria ser un tirà. Si solament tingués atributs morals, seria incapaç d'efectuar un canvi en el món; seria impotent.

La meua comprensió de la Doctrina Bíblica de l'Elecció

per Daniel B. Wallace.

Reunint tot això, veiem la majestat i el misteri de Déu. Els atributs de Déu no poden ser separats. És a dir, Ell és bo en la seva sobirania, infinit en la seva misericòrdia, amorós en la seva omnipotència. No obstant això, nosaltres, com simples criatures finites, no podem comprendre la grandesa del seu pla. Isaïes 55:8-9 diu: "Perquè els meus pensaments no són els vostres pensaments, ni els vostres camins no són els meus camins, diu el Senyor. Així com el cel és més elevat que la terra, així són més elevats els meus camins que els vostres camins, i els meus pensaments, més que els vostres pensaments." No hi ha contradicció en Déu, però en nosaltres hi ha comprensió limitada.

(11) La doctrina de l'elecció és anàloga a la de la inspiració. Déu va inspirar les paraules mateixes de l'Escriptura (2 Tim 3:16); encara així, el seu "modus operandi" no va ser el de dictat verbal. Isaïes va ser el Shakespeare del seu dia; Amós va ser el Mark Twain . Ambdós tenen vocabularis i estils d'escriptura àmpliament divergents; no obstant això, el que cadascun va escriure va ser inspirat per Déu. L'estil d'escriptura i sintaxi grega de Lluc són bastant diferents dels de Joan, però ambdós van escriure la Paraula de Déu. Llegim a 2 Pere 1:20-21 que cap profeta va crear les seves pròpies profecies, sinó que van ser moguts per l'Esperit Sant: "1:20 Abans de tot, heu de saber que cap profecia de l'Escriptura no pot ser objecte d'interpretació privada, 1:21 perquè no hi ha hagut mai cap profecia que hagi vingut per iniciativa humana. De fet, els homes que han parlat de part de Déu han estat guiats per l'Esperit Sant".

Així, se'ns presenta un misteri: Cada escriptor bíblic va escriure les paraules mateixes de Déu; no obstant això, cadascun va exercir la seva pròpia personalitat i voluntat en el procés. El missatge va tenir el seu origen en Déu, i encara així, el procés va involucrar la voluntat humana. El miracle de la inspiració, com Lewis Sperry Chafer va anotar fa ja molt temps, és que Déu no viola la personalitat de ningú, i no obstant això, el que va ser escrit va ser exactament el que Déu volia dir.

Això troba paral·lelisme amb l'elecció. El misteri de l'elecció és que Déu pot escollir incondicionalment, i encara així les nostres voluntats no són coartades. Som persuadits per l'Esperit Sant per a creure. A més, tenim la sensació de lliure albir en el procés, tal com els autors bíblics la van tenir. És a dir, els autors bíblics no sempre van saber que estaven redactant Escriptura, malgrat que Déu estava dirigint els seus pensaments.

(12) Resum: la doctrina bíblica de l'elecció és que és incondicional, irresistible, i irrevocable. Tot això per a la glòria de Déu, sense, en forma alguna, disminuir la dignitat o responsabilitat de l'home . Per a posar-lo d'altra forma: Una gran part de la maduresa en la fe és aquesta: cadascun de nosaltres necessita fer el descobriment Copèrnic progressiu encapsulat en les paraules: "No sóc el centre de l'univers ". O, com Joan el Baptista va dir: "...**que Ell creixi, però que jo minvi**".

La meva comprensió de la Doctrina Bíblica de l'Elecció

per Daniel B. Wallace.

(a) Depravació total no significa que som tan dolents com podem ser. Significa que:

(1) el pecat ha tacat tot aspecte del nostre ésser—els nostres cors, cossos, i ments;

(2) seríem tan dolents com podem ser si no fora per la gràcia comuna de Déu (per la qual Ell protegeix als humans en general de convertir-se en éssers tan perversos com poden ésser); i

(3) no hi ha espurna del diví en nosaltres, gens bo que mogui a Déu cap a una persona, com si ell o ella mereixés ser salvat.